

at man med denne Paragraf yderligere tilsigter at tillade Kommunalbestyrelserne for enkelte af vore Storbyer at lægge et Pumpeværk mere ind i Statskassen, saaledes at disse Kommunalbestyrelser i Virkeligheden derved komme til at lovgive om Anvendelsen af Statskassens Midler i en Udstrækning, som jeg i alt Fald for mit Vedkommende ikke kan give min Tilslutning. Kommunalbestyrelserne skulle, som vor Kommunallov tilsiger det, have Ret til under Statens Tilsyn at lovgive om Anvendelsen af Kommunens Midler. Men det forekommer mig, at man ved at vedtage § 2 i det foreliggende Lovforslag giver visse Kommunalbestyrelser en ubeføjet Ret til at lovgive om Statskassens Midler, i alt Fald paa en saadan Maade, at jeg maa tage Forbehold derimod og ikke kan give denne Paragraf min Tilslutning. Derimod skal jeg paa nærværende Tidspunkt ikke udtale mig afgjort imod § 1 eller § 3. Det er muligt, at Arbejdsløsheden er saa stor og saa ekstraordinær, at der bør gives Kommunalbestyrelserne i de Kommuner, hvor den er særlig stor, Ret til at give større Tilskud til Arbejdsløshedskasserne end det, der forudsættes i den om dette Forhold gældende Lov. I lige Maade skal jeg henstille til velvillig Overvejelse, om der kunde være noget til Hinder for, at man ligesom i den Lov, der blev vedtagen i Fjor, gav Københavns Kommunalbestyrelse Lov til at forhøje den faste Skatteprocent med $\frac{1}{4}$, altsaa fra den lovbefalede $2\frac{1}{2}$ til $2\frac{3}{4}$.

Det var blot disse Bemærkninger, jeg fandt Anledning til at fremkomme med. I øvrigt kan jeg slutte mig til de Betragtninger, der fremkom fra den højtærede Indenrigsminister ogsaa med Hensyn til det, han udtalte om selve Spørgsmaalet. Det er jo kun en Afhjælpning af øjeblikkelige Forhold, som tilsigtes med dette Lovforslag, og ingenlunde en gennemgribende social Reformlovgivning. Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvor stor Udstrækning man fra Statens Side skal træde hjælpende til angaaende Afhjælpning af den med Arbejdsløsheden følgende Nød, kan vel rettelig ventes at komme til grundig Overvejelse og Behandling, naar vi i Rigsdagssamlingen 1912—13 komme til at foretage den Revision af Loven om Arbejdsløshedskasser, som er omtalt i den sidste Paragraf i denne Lov.

Om Lovforslag Nr. 35 skal jeg ikke udtale mig. Det blev ikke vedtaget i Fjor i Landstinget, og Lovforslagets Karakter er i det hele en saadan, at jeg ikke finder Anledning til at udtale mig om det. Med Hensyn til det andet Lovforslag skal jeg blot præcisere mit Standpunkt som

værende det, at §§ 1 og 3 muligvis kunne tiltrædes, og at man ogsaa kan give Københavns Kommunalbestyrelse Tilladelse til at forhøje Skatteprocenten med $\frac{1}{4}$ pCt., medens jeg derimod maa udtale mig ganske afgjort mod Lovforslagets § 2 og haaber, at denne Paragraf maa blive udstemt under den senere Forhandling her i Tinget.

P. Munch: Jeg vil gerne slutte mig stærkt til det Ønske, for hvilket de to Lovforslag, der ere til Behandling her, ere et Udtryk. Jeg tror, at det er nødvendigt, at der ydes Hjælp til de arbejdsløse, saaledes som Forholdet er i Øjeblikket i Danmark. Den sidste ærede Taler rejste det Spørgsmaal, om den Fremgangsmaade, der har været anvendt herhjemme i de senere Aar, var egnet til at afhjælpe Arbejdsløsheden, og han fremsatte i Sammenhæng dermed en Række Betragtninger, som jeg har hørt med megen Interesse, jeg bør vistnok straks tilføje, at jeg ogsaa har hørt dem med nogen Bekymring, fordi det forekommer mig, at de vare Udtryk for Stemninger, som, hvis de udvikledes stærkere i den kommende Tid, kunde bringe vor Lovgivning paa hele dette Omraade i Fare og maaske føre videre i et uheldigere Spor, end det ærede Medlem i Øjeblikket tænkte. Det ærede Medlem spurgte altsaa, om vi ad denne Vej kunde afhjælpe Arbejdsløsheden. Jeg tror, at vi fra alle Sider, ogsaa fra Forslagsstillernes Side, ville være fuldkommen enige om at svare, at vi kunne ikke ad denne Vej afhjælpe Arbejdsløsheden. Det er givet, at igennem Hjælp til de arbejdsløse fjerner man ikke Arbejdsløsheden. Det, der her er Tale om, er noget andet, det er at yde Hjælp til de ulykkelige, der faktisk findes, som leve indenfor det bestaaende Samfund, saaledes som det nu en Gang er. Det ærede Medlem fremhævede, at vi burde overveje andre Midler til at indskrænke Arbejdsløsheden. Dette tror jeg ogsaa vilde være meget heldigt at komme ind paa. Naar det ærede Medlem nævnedes Iværksættelse af offentlige Arbejder af produktiv Karakter, skal ingen villigere end jeg slutte sig til hans Ønske i saa Henseende, og jeg tvivler ikke om, at Forslagsstillerne med stor Iver ville slutte sig til dette Ønske. Men det beklagelige Forhold i Danmark er nu, at vi paa Grund af meget offentligt Arbejde af uproduktiv Karakter og Indkøb i Udlandet, som knytte sig dertil, have lagt ligesom en død Haand over Fremme af det produktive offentlige Arbejde herhjemme, saa at der i hvert Tilfælde for lange Tider er Udsigt til, at det